

DOSYA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER

ANKARA

Özet

Bu yazıda Ankara'da 13 Mart mitingine ve 19-20 Nisan iş bırakma eylemine katılım değerlendirilmektedir.

Abstract

In this article, the participation to meeting on March 13 in Ankara and to strike on April 19-20 are reviewed.

ANKARA'DA 13 MART: ÇOK SES TEK YÜREK

On üç Mart 2011 Pazar günü, hekimler ve sağlık çalışanları diğer demokratik kitle örgütlerinin desteği ile tarihi bir eyleme imza attılar. Tüm hekimler o gün yapılan mitingün Cumhuriyet tarihinin en büyük sağlıkçı mitingi olduğu konusunda hemfikir.

Çalışmalar Türk Tabipleri Birliği'nin 17 Aralık 2010'da açıkladığı eylem ve etkinlik programıyla başladı. O gün, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi üyeleri ve Türkiye'nin değişik yerlerinden gelen tabip odaları başkanları Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki 2011 yılı Sağlık Bakanlığı Bütçe Görüşmeleri vesilesiyle, Meclis önünde bir basın açıklaması yaparak 13 Mart 2011'de yapılacak mitingine kadar geçecek sürede planlanan eylem ve etkinlikleri duyurdular. Grup Meclis'e yürüyüşü sırasında Kızılay'da polis tarafından durduruldu, yoluna ancak görüşmeler ve muhalefet milletvekillerinin desteği ile devam edebildi. Eylem ve etkinlikler takvimi, 13 Mart'a kadar geçecek sürede aile hekimlerinin sorunlarından işyeri hekimliği alanına, eğitim ve

araştırma hastanelerinden üniversitelerin sorunlarına, özel hastanelerden kurum tabiplerine, muayenehanelere kadar sağlık alanının her alanına değinen, sorunlara farkındalık yaratan içerikliydi.

Ankara Tabip Odası eylem ve etkinlik takviminin tümüne uyacak biçimde programını yaptı. Süreç üniversite eylemleriyle, önce öğretim üyelerinin yürüyüşleri, basın açıklamaları arkasından da 25 Şubat'ta Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri'nde asistan hekimlerin öncülük ettiği (başlı başına bir yazı konusu olan bu tarihi eylem Türkiye'deki asistan hekim hareketine ivme kazandırdı) iş bırakma eylemi ile kiteselleşmeye başladı. Tüm bu süreç yaklaşan 13 Mart'ın görkemli geçeceğiyle işaretleri ile doluydu.

Ankara Tabip Odası yöneticileri, aktivistleri, birim temsilcileri 13 Mart' a giden yolda Ankara'da gidilmedik sağlık birimi bırakmadı. Başta Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Ankara Şubesi olmak üzere katılan ve destekleyen sendika, oda ve derneklerin aktivistleriyle birlikte hastaneler, tıp

merkezleri, aile sağlığı merkezleri tek tek dolaşıldı, hekimler ve sağlık çalışanları yemekhane önlerinde, odalarında, nöbet mekanlarında ziyaret edilip mitinge davet edildi. Tıp Öğrencileri anfilerde mitinge çağırılan bildiriler dağıtıldı. Mitinge sadece sağlık çalışanları çağırılmadı, tüm emekçiler destek için davet edildi. Metro ve otobüs duraklarında, Ankaralılar'ın yoğun olarak geçtikleri mekanlarda halka mitingin gerekçeleri anlatıldı ve katılıma davet edildi.

Türk Tabipleri Birliği Başkanı Eriş Bilaloğlu bu mitingde ezber bozulacağını söylüyordu. Ezber hekimlerin ve sağlık çalışanlarının farklı çıkarları nedeniyle asla bir araya gelemeyecekleri, birlik olamayacaklarıydı. Öğretim üyeleri pratisyen hekimlerin, işyeri hekimleri asistan hekimlerin, özelde çalışanlar kamuda çalışanların sorunlarıyla ilgilenmezdi, hekimler ve sağlık çalışanları birbirlerinin sorunlarına yabancı ve duyarsızdı. İşte 13 Mart bunu tersine çevirecek gündü. Bir yandan sağlıkta yaşanan sorunlara, hak kayıplarımıza vurgu yapıp, hak arama mücadelesine çağırırken, bir yandan "ezber bozma" sürecini işletiyor, birbirimize omuz vermeye çağırıyorduk. Heyecan büyüktü, hayatında alana çıkmamış hekimler ve sağlıkçılar bu mitinge geleceklerinin, kendi sorunlarına ve halkın sağlık hakkına sahip çıkacaklarının sinyallerini veriyorlardı.

O gün sabahın erken saatlerinde tatlı bir koşuşturma, telaş ve heyecan Ankara Garı'nı sarmıştı. Ankaralı sağlıkçılar bir yandan değişik illerden gelenleri karşılıyor, bir yandan da toparlanmaya çalışıyorlardı. Ankara Tabip Odası üyesi hekimler saat dokuzdan itibaren gar önüne gelmeye başlamışlardı. Saatler ilerledikçe kalabalık artıyor, heyecan yükseliyordu. Yürüyüş saati olan on bir olduğunda Ankara Tabip Odası pankartının arkasında yedi bin hekim toplanmış, kortejin sonu görülmez olmuştu. Asistan hekimler, tıp öğrencileri ayrı kortejler oluşturmuşlardı. Bu kortejlerde Ankara'dan iki bin asistan ve bin tıp öğrencisi vardı. Sonuçta Ankara on bin hekim ve tıp öğrencisi ile coşkulu biçimde Sıhhiye Meydanı'na yürüyordu. Her

alandan çok yoğun katılım vardı. Özel hastanelerde çalışan hekimler, öğretim üyeleri neredeyse tam kadro oradaydılar. Aile hekimleri, işyeri hekimleri, emekli hekimler oradaydılar. Bir arada olmanın mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Mitingin sloganı gerçek olmuştu: Çok Ses Tek Yürek.

Yalnız katılanların değil değişik nedenlerle katılmayan sağlıkçıların kalpleri de o gün oradaydı. Bir devlet hastanesinin hekimleri haber gönderdiler. "Bizler katılmak istiyoruz ama üzerimizde o kadar yoğun baskı var ki çekiniyoruz, yüzümüzde maskeyle gelsek olur mu?" dediler. Evet, tüm bu baskı ve saldırılara rağmen o gün otuz bin kişi sıhhiye meydanını doldurdu, tarih yazdı.

Dr. Eriş Bilaloğlu konuşurken heyecan yükseldi, Türkiye Sağlık Ortamı'nda görmezden gelinen hastalığa teşhis de kondu, çare de hep bir ağızdan haykırıldı, grev yapılacaktı. Hekimler ve sağlık çalışanları bunun sözünü verdiler, yaklaşan 19-20 Nisan iş bırakma eyleminin habercisi oldular.

Ertesi gün 14 Mart resmi törenleri, Sağlık Bakanı'nın katılımıyla yine çok konuşuldu. Ankara Tabip Odası Başkanı olarak konuşmamda bir gün önce gerçekleşen muhteşem eyleme dikkat çektiğimde, Sağlık Bakanı Recep Akdağ tüm mitingden cimble çekerek polemik konusu yaptığı "Dr. Che'nin Yolundayız" dövizinden hareketle, salondakileri hakim olduğu mesajını verdiği sosyalizm öğretisi hakkında bilgilendirdi ve "siz Dr. Che'nin yolunda olabilirsiniz ama ben İbn-i Sina'nın, Refik Saydam'ın, Mustafa Kemal'in yolundayım!" diyerek salondan yoğun alkış aldı. Konuşmasının bir yerinde de "şifa Allah'tandır, bizler vesileyiz" dedi. Bu tavrıyla yaptığımız eylem ve etkinlikleri nasıl kavrayıp yansıtacağının sinyallerini verdi.

Hekimler ve sağlık çalışanları tüm bu olumsuz tavır ve sonrasında gelen tehditlere rağmen sürece sahip çıktılar ve örgütlü mücadelelerini sürdürdüler, heyecan ve umutlarını yeni döneme taşıdılar.

**Dr. Beyazıt İLHAN/Ankara Tabip Odası
Yönetim Kurulu Başkanı**

SÖZÜNÜN ARKASINDA DURMAK: 19-20 NİSAN GÖREVİ

13 Mart hazırlıkları yapılırken Ankaralı hekimlerin arasında, asıl yapılması gerekenin miting değil 'grev' olduğuna inanan pek çok hekim; hastanelerde, tabip odasında, mail ortamlarında -aslında tersini iddia eden bir grup olmasa da- düşüncelerini savunuyorlardı. 13 Mart'tan önce Ankara'da 'grev yapmadan bir sonuç alınamayacağı' düşüncesi özellikle üniversitelerde yaygın taraftar buluyordu.

13 Mart Mitinginin 'kalabalık' olacağını herkes tahmin ediyor olsa da, özellikle Ankara'dan sekiz bin civarında olan katılım, Ankaralı hekimlerin 13 Mart'tan beklentilerini arttırdı. Belki grev yapılmadan sonuç almak zordu ama 13 Mart Mitinginin büyüklüğü ve coşkusu da Bakanlıktan bir cevabı, bir adımı hak ediyor olmalıydı. Ancak böyle olmadı. Sağlıkta Dönüşüm Programı sürecinde birbirinden uzaklaştırılan, işine, meslektaşlarına, müşterileştirilen hastasına yabancılaşan hekimlerin 13 Mart'taki bütünsel duruşuna prim vermek, üstelik talepleri, uygulanan politikaların temelden değiştirilmesine yönelikken onları dinlemek Bakanlık için siyaseten hayati riskler taşıyordu.

Gerçektende Bakanlık / İktidar 13 Mart'ı görmezden gelecek, mümkün olduğunca kamuoyuna göstermeyecek ve hekim dışı unsurların yaptığı marjinal bir eylem olduğu görüntüsünü vermeye çalışacaktı. Benzer bir tutumu 19-20 Nisan'da da gösterdi. Ancak 19-20 Nisan'da Bakanlığın bu görmezden gelme, cevap vermeme (örgütsel anlamda muhatapları ile masaya oturmama anlamında) halinin yanı sıra, baskı ve zor kullandığını da gördük. Doğal olarak ve beklenildiği gibi S.B.'na bağlı hastanelerde daha yoğun olarak yaşanan baskılar; 2011 Türkiye'sinde, içinde yaşadığımız demokratik ortamın niteliğinin ve seviyesinin tespiti açısından da çarpıcı bir fotoğraf vermiş oldu.

13 Mart mitingi, Bakanlığın da, TTB'nin de beklentisinin üzerinde bir katılım ve coşkuyla geçmişti. Aslında sağlık ortamını takip edenler,

hekimlerin içinde buldukları koşullar ve gelecekte kendilerini bekleyen dayatmalar düşünülürken çok daha büyük bir mitingde yapabilmeleri gerektiğini düşünebilirdi. Ancak 13 Mart Mitingi ve 19-20 Nisan Grevi Türkiye'de kitlelerin emek eksenli kalkışma içinde olduğu bir dönemde değil, aksine işçi sınıfının işsizlik korkusu ile terbiye edildiği, toplumun sadaka siyasetinin içinde reflekslerini yitirdiği, tahammülsüzlüğün, baskının ve şiddetin yükseldiği, dinci gericiğin, 'şükür kültürünün' gündelik hayatı giderek daha fazla örgütlediği bir dönemde gerçekleşiyordu.

12 Haziran Genel Seçimleri öncesinde, 19-20 Nisan'a giderken Bakanlığın işinin çok da kolay olmadığı ortadaydı. Kendisine karşı olan her grubu marjinal ilan eden, Türkiye'deki 'olumlu' dönüşümü görmemekle suçlayan İktidarın Sağlık Bakanlığının üzerinden çok fazla oy aldıklarını ifade ettikleri sağlık alanının temel bileşenlerini tümünden marjinal ilan etmenin siyaseten çok doğru olmayacağı ortadaydı. Bunun yerine aslında 'iyi çocuklar' olan hekimlere kamuoyu önünde bir şey demeyip TTB'ye saldırmak, 19-20 Nisan öncesi yine tercih edilecek olan yoldu. Hastanelerde ise idari yazılar ve duyurularla yapılan tehditler, kurulan baskılar 19 Nisan sabahında demokrasi tartışması zemininin taşıyamayacağı noktalara ulaştı. Öte yandan 19-20 Nisan süreci ile ilgili atlanmaması gereken bir nokta, bakanlığın hedefe koyduğu yeni bir gruptur. Bu grup Ankara'da 4 Ocak'tan itibaren sesini yükseltmeye başlayan tıp fakültelerinde grevleri destekleyen ve katılan 'yandaş olmayan' hocalar grubudur. 2003 yılından bu yana kamuoyunda TTB'yi karşısına alan Bakanlık, 19-20 Nisan'a yaklaşırken 'hocaları' TTB'nin yanına koymuş, buradan tıp fakültelerinde yükselen asistan hareketini kırmayı denemiştir.

19-20 Nisan görevine olan katılımın, yapılan işin kuvvetinin yaterince konuşulduğu söylenemez. Çünkü hem Bakanlık, hem hekimler hem de TTB yapılan işin Sağlıkta Dönüşüm Programı sürecinde yapılan en katılımlı en kitlesel iş olduğunu biliyordu. İktidarın / Bakanlığın baskı ve tehditlerinin bu derece arttığı bir dönemde böylesi katılımlı kitlesel bir iş yapılması, Görevin etkisini daha da artırıyordu. 19

Nisan sabahı Dışkapı Yıldırım Bayazıt Hastanesinde idarenin tutumu ve ardından yaşanan olaylar aslında Görevin etkili bir biçimde yapıldığının belgesi niteliğindedir. 19 Nisan sabahı Dışkapı Hastanesi idaresi grev yapan sağlık çalışanlarının üzerine 'taşeron güvenlik görevlilerini' sürüyor ve tartaklamalar, engellemeler yaşanıyor. 2003 yılında Sağlıkta Dönüşüm Programı ile birlikte hastanelere alınan taşeron güvenlik işçileri adeta 'programın muhafızları' rolünü oynamak durumunda kalıyorlardı. Ardından İdare Hastane girişine, ancak bir mizah dergisinin kapağında bulabileceğimiz kocaman bir pankart astı. Pankartta 'hastanemizde sağlık hizmetleri verilmektedir' yazıyordu. Aynı gün öğleden sonra sağlık çalışanları üzerindeki baskı ve tehditler yoğunlaştırıldı. Cevap gecikmedi. 20 Nisan sabahı 300'ü aşkın sağlık çalışanı İdarenin pankartına kendi pankartlarını eklediler: 'ZORLA'. Bu iki pankart 19-20 Nisan Görevini bir başka dille anlatma

becerisini sağlamıştı.

13 Mart günü Ankara'da hekimler, sağlık çalışanları büyük bir kitlenin parçası oldular. Grev yapmak, kişiler için mitinglerdeki kitlenin verdiği güven duygusunun konforundan uzak bir pratik olarak kendini gösteriyor. Bu özellikle sağlık alanında bireysel olarak bir duruş sergileme gerektiren bir pratiğe dönüşüyor. Bu duruş bugün tüm baskı, şiddet, ceza güçlerini kuşanmış bir iktidarın karşısında sergileniyor. 19-20 Nisan hem hekim, hem de insan olarak bir sınavdı. Görünen o ki Ankaralı sağlık çalışanları bu sınavı vermiştir. 19-20 Nisan'da Ankaralı hekimlerin hepsi 13 Mart'ın ötesine geçen bir adım atmadılar belki ama hiç kimse 13 Mart'ta söylediği sözü 19-20 Nisan'da geri almadı.

Dr. Selçuk ATALAY / Ankara Tabip Odası Genel Sekreteri

ANKARA'NIN TIP FAKÜLTELERİ: MÜCADELENİN ADIMLARI

Sağlık alanında ve tıp eğitiminde öteden beri yaşanmakta olan sorunlar yıldan yıla azalacağına, bir kartopunun çığa dönüşmesi misali geometrik biçimde artıyor. İktidarın hekim emeğini değersizleştirmeye yönelik sağlık politikaları yıllar içerisinde birinci basamaktan üniversiteye kadar yaygınlaştırıldı. Bu politikaların, sadece ve sadece küresel büyük sermaye için karlı bir Türkiye sağlık alanı hazırlamak olduğu, Dünya Bankası tarafından planlanıp yürütüldüğü, hükümetin bu planların yalnızca uygulayıcısı olduğu herkes tarafından gayet iyi bilinmektedir. Ancak, üniversiteye müdahalenin hekim emeğinin değersizleştirilmesinden başka bir gayesi daha var. O da; üniversitede hakkaniyet ve liyakate dayanmayan bir çoğunluk yaratmak ve bu sayede iktidarın kontrolünde bir üniversiter sistem ortaya çıkarmaktır. Bugün artık bu amaç da iyiden iyiyeye belirginleşmiş ve herkesçe görünür hale gelmiştir.

Türk Tabipleri Birliği ve tabip odaları bütün ülkede yıllardır sağlık ve tıp eğitimi alanlarındaki kötü gidişten hem hekimleri, hem de halkı bilgilendirmekte, uyarıcı ve öncü görevini yerine getirmektedir. Ankara Tabip Odası da, bu görevi öteden beri sağlık alanına baskı ve müdahalelerin artışına paralel olarak yoğunlaştırmıştır.

Bir yıl önce yapılan 5947 sayılı yasanın üniversitelerde performansa (yani baktığınız hasta sayısına) göre ödeme öngören maddesinin yürürlüğe gireceği 31 Ocak günü öncesinde tıp fakültelerinde rahatsızlık iyiden iyiye yükselmeye başlamış; yine 6009 sayılı yasa ile, tıp fakültelerini kurtarma (aslında ele geçirme) operasyonu da ortaya çıkınca, tüm öğretim üyelerinde, artık bir şeyler yapmak zamanının geldiğine dair bir ortak bilinç belirginleşmiştir.

ATO'nun ve Üniversite Konseyleri Derneği'nin davetiyle TTB Merkez Konseyi Genel Sekreteri Prof. Dr. Feride Aksu Tanık 11.11.2010 tarihinde Ankara

Tıp Morfoloji Yerleşkesi'nde Ankara'daki tıp fakültesi öğretim üyelerine "Üniversite Hastanelerinin Finansal Krizi- Çözüm IMF anlaşması mı?" başlıklı bir konferans vererek tıp fakültelerindeki ve sağlık alanındaki süreci özetlemiş, toplantıya katılan öğretim üyeleri konferanstan, sürece müdahil olma kararlılığı ve iradesiyle ayrılmışlardır.

Bu iradeyi gören ATO, Ankara'daki tüm tıp fakültesi öğretim elemanlarını 4 Ocak 2011'de bir yürüyüş ve basın açıklamasına davet etmiştir. O çağrı yazısı şöyle bitiyordu:

"Bugüne dek sadece işinizi yaptınız ve işinizi iyi yaptınız. Kendinizi, ülkemizde bilimi, tıbbı geliştirmeye, nitelikli meslek ve bilim adamları yetiştirmeye, halkın çağdaş ülkelerdeki kadar nitelikli sağlık hizmeti almasına adanmışsınız.

Bunları, fakültenizde yaptınız!

Yarın; tıp fakültesi, sizin fakülteniz olmayabilir!

Yarın; bu üniversite sizin üniversiteniz olmayabilir!

Yarın tarih sizi nasıl yazacağına karar verecek.

"Yanlışta, tıp eğitiminin niteliksizleştirilmesine, bilimin değersizleştirilmesine, üniversitelerin topyekün çağın gerisine götürülmesine itiraz ettiler; mücadele ettiler; direndiler!.." diye yazıp yazmayacağına ise siz karar vereceksiniz!"

Ankara, Hacettepe ve Gazi Tıplı öğretim üyeleri, araştırma görevlileri ve öğrenciler, vakıf üniversitelerinden meslektaşlar ve fakülte dışından hekimler bu çağrıya müthiş bir duyarlılıkla karşılık vermişler ve 4 Ocak günü Morfoloji merdivenlerini dolduran 750 kişi hep bir ağızdan bütün bu yanlışlara "İZİN VERMEYECEĞİZ!" demişler; Hükümet'e ve YÖK'e çağrıda bulunarak, yapılanların tıp fakültelerini ve üniversiteleri çağdaşlık yolunda ileriye değil, aksine geri götüreceğine dikkat çekmişler, muhataplara: "bu hatalı uygulamalardan vazgeçene dek GÜR ve KARARLI sesimizi duyacaksınız" diye seslenmişlerdir.

Bunu izleyerek, üniversitelerde salon toplantılarında sorunlar irdelenmiştir. Ankara Tıp'ta Hasan Ali Yücel Salonu'nda 20 Ocak Perşembe günü "Devlet hastanelerinden sonra tıp fakültelerine de performansa göre ödeme sokulmaya çalışılıyor. Ne yapmalı?" başlıklı bir toplantı düzenlenmiş, salonun tamamının dolduğu bu toplantıda Ankara Tıp Fakültesi öğretim üyeleri konuyu bütün yönleriyle tartışmıştır. Buradan çıkan kararlardan biri de, üniversite yönetimini gelişmelerden bilgilendirmek ve destek talep etmektir. Bu karar uyarınca, daha sonra öğretim üyelerinden bir heyet Rektör Prof. Dr. Cemal Taluğ ile görüşerek tıp fakültesinin finansal krizi ve performans sisteminin tıp eğitimi ile sağlık alanındaki muhtemel etkileri hakkında bilgi vermişler, kendisinden, içerisinde yer aldığı kurullarda öğretim üyelerinin kaygılarını ifade etmesini talep etmişlerdir.

Ardından, İstanbul'dan bir grup öğretim üyesinin çağrısıyla, bütün Türkiye'den otuz kadar tıp fakültesinden temsilcilerin katılımıyla, 22 Ocak'ta Ankara Tıp Morfoloji Yerleşkesi'nde Tıp Fakülteleri Öğretim Üyeleri Girişimi toplanmış, kamuoyunu olup bitenden bilgilendiren bir açıklama yayınlanmış, eylemlerin tüm yurttaki eşgüdüm içerisinde yapılması için planlama gerçekleştirilmiş, sürece ilişkin çözüm önerileri tartışılmıştır.

Tıp fakültelerinde performansın miladı olan 31 Ocak 2011'de, öğretim üyeleri tüm yurttaki hastanelerin, fakültelerin önünde protesto ve basın açıklamaları yapmışlardır. Ankara'daki eylem ise, performans yönetmeliğini hazırlaması için kendisine tam bir yıl (üç yüz altmış beş gün) süre verilen, ancak bu süre içerisinde yönetmeliği hazırlayamayan YÖK önünde yapılmış, 400'ü aşkın öğretim üyesinin katıldığı bu eylemde basın açıklamasını Hacettepe Üniversitesi'nden Prof. Dr. Aylin Uluşahin okumuş, açıklamada YÖK'e, Hükümet'e ve kamuoyuna ülkemizdeki tıp eğitimini ve nitelikli sağlık hizmetini tahrip edecek performansa göre ücret uygulamasının sakıncaları dile getirilmiş, bu değişikliğin halkın sağlığını nasıl olumsuz etkileyeceğine, tıp eğitiminin nasıl dejenere

olacağına şu başlıklar altındaki açıklamalarla dikkat çekilmiştir:

1. Performansa göre ücret hastalara zarar vermektedir!
2. Performansa göre ücret sağlık harcamalarını artırmaktadır!
3. Performansa göre ücret toplum sağlığını tehdit etmektedir!
4. Performansa göre ücret tıbbi uygulamaları değersizleştirmektedir!
5. Performansa göre ücret sürdürülebilir değildir!
6. Tıp Fakültelerinde Performans iki kere zararlıdır!

Bu açıklamalar medyanın hemen tamamında "Hoca farkı kalkıyor" başlığı ve vurgusu ile verilmiştir. Yirmi kadar ilde yapılan, binlerce öğretim üyesinin katıldığı, birbirinden farklı basın açıklamalarının hiçbirinde "hoca farkı" sözünün yanından bile geçilmez iken, medyanın bu "ortak" başlığı dikkat çekici bulunmuştur. Sonraki araştırmalar, bu başlığın Anadolu Ajansı'ndan servis edildiğini göstermiş; ancak, bütün medya kuruluşlarının bu başlığı söz birliği edencesine aynen kullanmalarının nedeni anlaşılammıştır.

Girişim Ankara Kolu tarafından; haberi böyle - olduğundan farklı- sunan medya kuruluşlarına "medyanın her haberi bağımsız, yönlendirmelere kapalı, meslek etiğine uygun, bütün yönleriyle ve tarafsız bir biçimde verilebilmesinin, hem gazeteci ve hem de halk için temel bir demokratik hak olduğuna inanmaktayız. Öğretim üyelerinin, ekte yer verdiğimiz basın açıklamasını okumanızı, halkın sağlığını doğrudan ilgilendiren bu konuya, haber değeri taşıdığı kanaatine varırsanız yayınlarınızda yer vermenizi diler, saygılar sunarız." şeklinde birer mektup gönderilmiştir.

Öğretim Üyeleri Girişimi temsilcileri 10 Şubat 2011'de farklı şehirlerde aynı anda, ortak basın

açıklaması yapmışlardır. Ankara Kolu temsilcileri Gazi Üniversitesi Hastanesi önünde buluşmuşlar, açıklamayı Gazi Üniversitesi'nden Doç. Dr. Bülent Cengiz okumuştur. Bu açıklamayla kamuoyu, sağlıkta yaklaşan tehlikeden bir kez daha haberdar edilmiştir. Aynı gün Hürriyet Gazetesi "bıçak parası"nı manşetten haber yapmıştır.

15 şubat 2011 Salı günü Hacettepe Üniversitesi'nde tarihi bir toplantı gerçekleştirilmiştir. Aslında Hacettepe Üniversitesi'ndeki bir grup araştırma görevlisi meslektaşın performans uygulaması ve bu uygulamaya karşı ne yapılabileceğini tartışma isteği üzerine ATO Yönetim Kurulu ve Asistan Hekim Komisyonunun katılımıyla gerçekleşmesi planlanan ve "sohbet" toplantısı olarak kurgulanan bu toplantıya beklentilerin üzerinde, 150 civarında Hacettepeli asistan katılmıştır. O toplantıda asistan hekimler, performansa ilişkin tüm eleştirilere katıldıklarını ancak kendilerinin oraya tanı değil tedavi için geldiklerini ifade ederek, ATO'dan Hacettepe'de iş bırakma eylemine destek talep etmişlerdir. Bu toplantıda, temsilciler seçilmiş, Ankara'daki diğer tıp fakülteleri ile ortak eylem girişiminde karar kılınmıştır.

21 Şubat 2011 tarihinde, öğretim üyeleri, araştırma görevlileri ve öğrenciler Hacettepe bahçesinde toplanarak Sağlık Bakanlığı'na yürümüşler ve SGK tarifeleri, afilyasyon anlaşmaları, liyakate uygun olmayan atamalar, altyapısız yeni tıp fakülteleri ve başka örnekler üzerinden, Hükümet'in tıp fakültelerini çökertme ve üniversiteleri ele geçirme planının farkında olduğuna dikkat çekilmiştir. Basın açıklamasını Ankara Üniversitesi'nden Doç. Dr. Serap Şahinoğlu okumuştur.

25 Şubat 2011 Cuma günü Hacettepe, Ankara ve Gazi tıp fakültelerindeki asistanlar nöbet düzenine geçmişlerdir. Nöbet görevi olmayan tüm asistanlar Hacettepe bahçesinde toplanmışlar, gençliğin tüm coşkusuyla ve hem de mesleğe yakışır bir olgunlukla güçlü bir eylem gerçekleştirmişlerdir. Eylem boyunca yapılan konuşmalarla sorunlar dile getirilmiştir. Hacettepe Band'ın seslendirdiği "Doktor ne demek? Performansla çalışan tüccar mı demek?" şarkısı

Hacettepe'nin bahçesinden hızla tüm Türkiye'ye yayılmıştır.

Gazi Üniversitesi'nde 3 Mart'ta asistanlarla, 9 Mart'ta da öğretim üyeleriyle yapılan salon toplantılarında TTB'nin 13 Mart'ta yapacağı Büyük Ankara Mitingi'yle ilgili bilgi verilmiş, gerek öğretim üyeleri ve gerekse asistanlar mitingin gerekli olduğunu ancak yeterli olmadığını, kararlı ve ısrarlı bir uyarı grevinin önemini ve zaruretini vurgulamışlardır.

13 Mart'a ve daha sonra da 19-20 Nisan'a giden yolda Ankara'nın tıp fakülteleri büyük kararlılık göstermişler, fakülteye ve tıbbı karşı sorumluluklarını yerine getirmişler, tarihe müdahale etmişler, tarihin neyi nasıl yazacağına karar vermişlerdir. Ankaralı

hekimler, kendi gelecekleri hakkında sözlerini gür ve kararlı biçimde söylemişlerdir.

2011 yılının ilk yarısında hekimler, Türkiye'nin uzun zamandır görmediği süreklilik ve yoğunlukta bir demokratik toplumsal muhalefeti ortaya koyarak, diğer meslek grupları için de moral ve örnek olmuşlardır.

20 Nisan'dan bu tarafa Ankara'nın tıp fakültelerinde yapılan sohbetlerdeki kararlılığa, inanca, öfkeye, incinmişliğe bakılırsa, anlaşılan odur ki; asistanından öğretim üyesine üniversiteler eylemlerine nokta değil virgül koymuşlardır.

Prof. Dr. Özden ŞENER / Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi